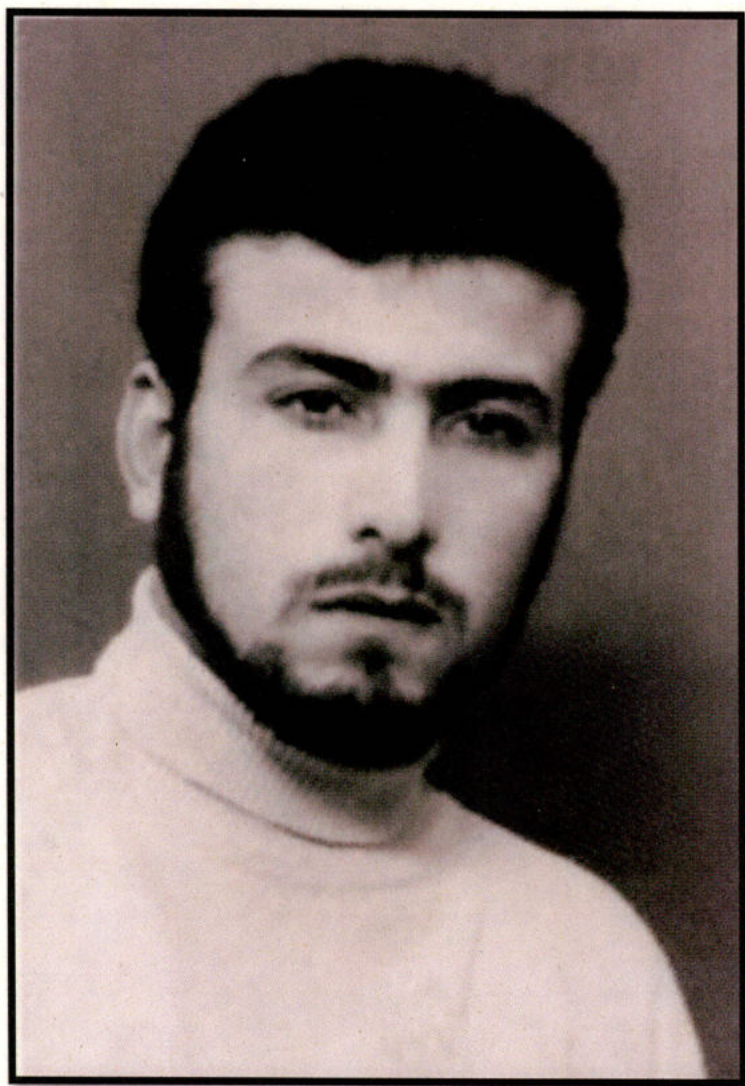

רב"ט נעים דוד ז"ל

ה' באייר תש"ח - י"ט בחשוון תשל"ד

14.11.1973 - 14.5.1948

... היה איש - וראו: איננו עוד;

ושירת חייו באמצע נפסקה

עוד שיר מזמור אחד היה לו,

והנה אבד המזמור לעד;

אבד לעד !

(“אחרי מותי” / ביאליק)

סיפורו של לוחם

תולדות חייו

נעים, בן קיילן ומיכאל דוד, נולד בשנת תשי"ח, 1948 בעיר סְלֶמְנִיָה, שבמזרח כורדיסטן העיראקית. סיפור חייו שלוב עם סיפורה של מדינת ישראל, אליה הגיע עם משפחתו בשנת 1951 והוא ילד בן שנתיים וחצי.

בעקבות החלטת האו"ם ב-כ"ט בנובמבר 1947, על סיום המנדט הבריטי בארץ ישראל וחלוקת הארץ לשתי מדינות - יהודית וערבית, החלו שלטונות עיראק להתנכל ליהודים והתנועה הציונית הוצאה מחוץ לחוק. ממשלת עיראק אף סירבה לאפשר להם לעלות לארץ ישראל.

ההורים, קיילן ומיכאל, עם חמשת ילדיהם: אליעזר, יעקב, רחמים, נעמי ונעים עזבו את עיר הולדתם, כשהם מותירים אחריהם את כל רכושם, בדרכם לבגדד, שם שהו בבית כנסת גדול, עם יהודים רבים אחרים, הממתינים לאישור עליה לארץ ישראל.

משראתה ממשלת ישראל ששלטונות עיראק עומדים בסירובם, חיפשה דרכים להפעיל עליהם לחץ. באין ברירה, נרקמה תוכנית לזרוק רימון לתוך בית הכנסת בבגדד, גם במחיר של נפגעים מקרב היהודים, וזאת על מנת להאשים את העיראקים בפיגוע. התוכנית אכן יצאה אל הפועל וגבתה פצועים והרוגים, אך לא הותירה את העיראקים בעקשנותם. בשנת 1950 התירה ממשלת עיראק ליהודים לצאת מהמדינה בתנאי שיוותרו על אזרחותם, על רכושם ועל זכותם לחזור למדינה בעתיד.

בינואר 1951 הגיעה משפחת דוד לארץ ישראל ב"מבצע עזרא ונחמיה" להעלאת כל יהודי עיראק ארצה. מבגדד במטוס לקפריסין ומשם באנייה לישראל. בלילה גשום וקר הגיעו לחוף חיפה והתקבלו עם לחם, ריבה ותה חם. עם הגיעם נשלחו לשערי עלייה, שם נאלצו להישאר שלושה חודשים בעקבות פציעתו של הבן רחמים ואשפוזו בבית החולים בחיפה. משך כל התקופה התגוררה המשפחה באוהלים. לא פעם עף האוהל והם נותרו חשופים לגשמים ורוחות. במהלך אותה תקופה נולדה הבת הקטנה מרסל.

משערי עלייה הועברו למעברת זרעין שבעמק יזרעאל, שם נולד הבן דוד. היות והיו אלו שנים מאוד גשומות, נגרמו שיטפונות ואפילו שלג ירד, דבר נדיר בחבל ארץ זה. החיים במעברה היו מאוד קשים. לא היה מזון ואפילו לחם היה קשה להשיג. מים חילקו בצורה מרוכזת והייתה ציפייה ארוכה למכונת הלחם שתגיע. כל משפחה קיבלה תלושי מזון על מנת לשמור על משאבי המזון המוגבלים ולהבטיח חלוקה שוויונית.

הצריף בו התגוררה משפחת דוד היה עשוי מפת. בחורף היה קר מאוד ובקיץ היה לוהט. בתקופה זו אבי המשפחה חלה, והאם נאלצה לשאת שנים רבות בעול פרנסת המשפחה הגדולה. היא הייתה כל העת עסוקה, הן בעבודה בחוץ והן בבית אך תמיד הבית היה נקי ואוכל מבושל המתין לילדים, אשר שבו מבית-הספר. גם עוגות ועוגיות הייתה אופה להם ועושה כל מאמץ שלא ירגישו בחוסר כלשהו.

נעים החל ללכת לגן ילדים, הסמוך למעברה. אחותו נעמי, הגדולה ממנו בשנתיים, הייתה מטיילת עימו ועם אחיה הקטנים, בסביבה הקרובה לבית. הם היו קוטפים פרחי בר ומלקטים ירקות, שהיו פזורים בשדות הפתוחים.

מאחר וגעגועים רבים תקפו את אבי המשפחה לאחיו סִימְנָה, שהתגורר בגן יבנה, הוא החליט לעזוב עם משפחתו את המעברה ולהתאחד עם אחיו. ואכן, בשנת 1953, ארזה כל המשפחה את מטלטיליה ועברה להתגורר ליד הדוד, בגן יבנה. באותה שנה נולד בן הזקונים יואב.

נעים החל את לימודיו בכיתה א' בבית-הספר "בן-גוריון" המשותף לגן-יבנה וביצרון. כבר כילד היה חברותי וכל הפעילות החברתית התרחשה סביבו. הייתה בו נתינה רבה, תבונה ופשרנות. אף פעם לא היו לו דרישות או בקשות מיוחדות.

נעים היה בוגר בנפשו, למרות גילו הצעיר. הוא מאוד אהב את משפחתו ואת סביבתו, והיה משתדל לספק את רצונו של כל אחד. את אחיו הקטנים

ממנו היה לוקח לטייל, והיה מרעיף עליהם חום ונתינה. בבית שררה משמעת וחינוך שמרני, דבר שנעים ראה בעין יפה. הוא מילא אחר כל דרישה, הן מאימו והן מאביו.

ביולי 1961 נפטר אב המשפחה, מיכאל מגידול בראשו, והוא בן 53 בלבד. נעים לקח את המושכות לידיהם ולאחר שעות הלימודים היה עובד בחקלאות, על מנת לעזור בפרנסת המשפחה, כמו גם בגידול אחיו הקטנים. היה קשור מאוד למשפחתו ומסירותו הייתה גדולה. עם סיום לימודיו בבית-הספר היסודי, המשיך נעים ללמוד בבית-ספר אורט, במגמת מסגרות טכנית. כבר בגיל 14 הפעיל טרקטור, ללא רישיון, אך ורק כדי לסייע בפרנסת המשפחה. כל שנדרש ממנו, עשה ובנפש חפצה. לא עמד בפניו כל מכשול, ולו רק בכדי לסייע ולהיטיב עם אימו ואחיו. בעל "ידי זהב" בכל מה שקשור לעבודה. בחור שתמיד מוכן לתת כתף ולעזור לכל מי שנוקק לעזרתו. מעולם לא השיב ריקם פני איש. סיסמתו הייתה: "טוב לך - טוב גם לי". למרות קשיי היומיום, דאג נעים תמיד לשדר אופטימיות. ארשת פניו שמחה הייתה. מעולם לא חשף את בעיותיו ומכאוביו בפני איש, ונהג לשמרם לעצמו.

בהיותו כה אהוד, היו חברים מתכנסים בביתו, בו שררה תמיד אווירה סימפטית וחמה, כאשר האם מעניקה אהבה ותשומת לב לכולם. נעים היה חבר אמיתי, מכבד ומפרגן. הוא התנהל בצניעות רבה כלפי כל אחד, אם גדול ואם קטן.

מאחר והיה גבוה מאוד התקשה נעים למצוא בגדים למידותיו, לכן הזמין את בגדיו אצל חייט. גבר נאה שניחן בטעם משובח, תמיד לבוש בטוב טעם, אך עם זאת צנוע ולבבי.

בחתונה של האחות נעמי, שנת 1962

בחתונה של האח רחמים, שנת 1966

נעים (עומד במרכז) בתקופת השירות הצבאי

עם גיסתו שרה, אשתו של אליעזר

בחצר בית הוריו בגן יבנה

נעים אהב מאוד את אחייניו הקטנים. את מיכאל הקטן, בנה של אחותו נעמי, אליה היה קשור מאוד, היה לוקח איתו לעבודה על הטרקטור. נעים היה מצטייד בצידנית מלאה במזון ובמעדנים. מיכאל היה מאוד גאה ונהנה בחברת דודו. באחת הפעמים כשמיכאל הקטן גילה עניין בתליון עם מגן דוד שעל צווארו של נעים, מיהר נעים בסוף יום העבודה לנסוע לאשדוד לקנות שלושה תליונים מזהב, אותם נתן במתנה לשלושת אחייניו.

כשאחיו רחמים אושפז בבית החולים, עקב פציעה בידו, היה נעים, לאחר עבודתו, שוהה ליד מיטתו וישן בסמוך לו. הייתה בו נתינה ללא גבולות.

ב-4 בנובמבר 1965, התגייס נעים לצה"ל ושירת בחיל הנדסה קרבית. עבר קורס פלסים והנחת מוקשים ביחידות שונות. תוך כדי שירותו הצבאי ברמת-הגולן נפצע בידו. על כן אושרה לו חופשה והוא הגיע הביתה. כאשר שאלה אותו אחותו נעמי, בדאגה רבה, מדוע ידו פצועת, ביטל זאת כלאחר יד והרגיע אותה. אולם היא הבינה כי הוא עוסק בהטמנת מוקשים. הוא מצידו נמנע מלהדאיג את משפחתו.

בתקופה זו ניהל קשר רומנטי עם שוש. הייתה זו אהבת נעורים. הקשר ביניהם התהדק ובמשך 4 שנים היו זוג, ואף חשבו להינשא ולהקים בית. אולם, לבסוף החליטו השניים להיפרד.

עם שחרורו מהשירות הסדיר החליט נעים, עם שניים מחבריו, לרכוש טרקטור חקלאי. הם עבדו כשותפים על הכלי והתפרנסו יפה. חייו התנהלו על מי מנוחות. היה יוצא השכם בבוקר וחוזר בשעות המאוחרות של הלילה. העבודה על הטרקטורים הייתה אהובה עליו מאוד.

בחלוף הזמן החל נעים לטוות קשרים רומנטיים עם מזל זגורי, שהתגוררה עם משפחתה פבשכנות למשפחתו. היא הייתה יפה מאוד, האהבה בין השניים פרח. נעים פינק את מזל והרעיף עלייה חום ותשומת לב רבה. הם היו מאוהבים עד כלות, כאשר האחד מעריץ את השנייה.

נעים (משמאל) עם החבר'ה בתקופת השירות הצבאי

עם חבר בתקופת השירות סדיר

עם חברים בנופש מהצבא

נעים ומזל עם האחיות נעמי, גבריאל והבנות לילי (מימין) ומירלה

הזוג המאושר, נעים ומזל, עם האח יעקב ואשתו תמר

ב-24 במאי 1973 נערכה חתונתם ברוב פאר. אורחים רבים השתתפו בשמחתם וההילולה הייתה גדולה. לשמחת המשפחה, הזוג הצעיר קבע את ביתו בגן יבנה והקשרים עם המשפחה המורחבת היו הדוקים.

כחמישה חודשים לאחר נישואיהם, בשבת, ה-6 באוקטובר, פרצה מלחמת יום הכיפורים. היה זה יום צום ונעים שהה בבית הכנסת, כששמעו האזעקות ברחבי הארץ. מיד החל לארגן את צידו ולא המתין שיגייסו אותו. הפצרותיה של אימו שימתין עד שיקראו לו, לא נענו על ידו. הוא היה אחראי ופטריוט אמיתי ומיד שם פעמיו אל יחידתו.

את רוב ימי המלחמה הקשים נלחם נעים בקרבות הבלימה, ברמת הגולן. הוא נטל חלק במבצעים שונים, בין היתר בהטמנת מוקשים. המשפחה הייתה מודאגת מאוד, משום שלא היה כל קשר עימו ובכלי התקשורת היו דיווחים על אבדות רבות בקרב חיילינו.

כאשר הסתיימה המלחמה, יצא הביתה לחופשה בת 24 שעות. הוא הגיע תשוש מאוד וביקש רק לישון. אחותו נעמי כל כך התרגשה לראותו. נפשה הייתה קשורה בנפשו, אולם לגודל הכאב והצער הנורא הבינה נעמי בדיעבד שזו הייתה פגישתם האחרונה.

למחרת בבוקר היה אמור נעים להצטרף לחבריו. למרות שבאותו הלילה הרגיש לא טוב וקדח מחום, התעקש לחזור ליחידה כדי לעזור לחבריו ולהביא להם סיגריות להרמת המורל.

בימים שלאחר המלחמה צה"ל כיתר את הארמיה השלישית המצרית, סמוך לתעלת סואץ, והיה צורך דחוף לבצר את קו התעלה, כדי שישמש חיץ מגן לחיילי צה"ל. היות ולא היו מתנדבים לבצע עבודה מסוכנת כזו (באותם הימים לא היה מיגון לרכבים), התנדב נעים להגביה בעזרת טרקטור את סוללת העפר שתשמש חומת מגן מפני צלפים שהיו באזור.

לרוע מזלו, תוך כדי הגבהת הסוללה צפה בו צלף מצרי מהעבר השני של התעלה, ירה ופגע בו, ולא אפשר למסוק להתקרב ולחלצו. תוך 15 דקות, עפ"י עדות חבריו, נפטר נעים מפצעיו, כשהוא ישוב בתוך הטרקטור. עוד בטרם נדס ליבו הספיק להגיד לחברו "אשתי בהריון". היה זה יום רביעי, ה-14.11.73. בן 25 שנים בלבד בנופלו.

מפאת האבדות הרבות, נקבר נעים, כמו רבים שנפלו במלחמה, בקבר ארעי בבאר-שבע, כשמשפחתו עדיין לא יודעת דבר. רק ביום שני בשבוע שלאחריו נודע למשפחה על האסון.

עשרה קבין של צער ירדו על המשפחה. הכאב היה קשה מנשוא. עד היום מהדהדות צרחותיה של האם קיילן באוזניה של האחות נעמי. את קינתה ובכייה על מות בנה האהוב. עוד עשרות שנים אחרי לבשה האם רק בגדי אבל שחורים. עד יום מותה לא התנחמה.

מאוחר יותר הועברה גופתו של נעים לקבורה בבית העלמין הצבאי ברחובות. נעים הותיר אחריו אישה ובן, אם ושבעה אחים ואחיות.

נחמה פורתא העניק למשפחה ינעם, בנו המקסים של נעים, שנולד כמה חודשים לאחר נפילתו, ואשר מזכיר את אביו. ינעם מהווה מקור שמחה למשפחה וזיכרון לאביו הנערץ. כאשר יושבים בתברתו ומשוחחים עימו, כאילו נעים בעצמו יושב מולך, מחייך, מקרין טוב לב ונועם הליכות. לא פלא שהמשפחה המורחבת הולכת שבי אחריו. לו היה נעים חי בינינו, כמה היה גאה בבנו, ואילו ינעם, היה זוכה באב מדהים, מקור השראה לרבים אחרים החיים בקירבנו. זכרו של נעים לא ימוש מקרב המשפחה לעולם.

חבל על דאבדין ולא משתכחין.

על-פי סיפורם של האחים, נעמי ויעקב

סיפור אהבתם

גן-יבנה הייתה מושבה קטנה, כולם הכירו את כולם ויחסי חמימות שררו בין השכנים. עוד משחר ילדותם נעים ומזל גרו באותה שכונה בגן יבנה. מזל למדה בבית-הספר הממלכתי דתי ונעים למד בבית-הספר הסמוך. כ-3 שנים היה פער הגילאים ביניהם, על כן, מטבע הדברים לא הצטלבו דרכיהם.

הקשר בין נעים ומזל נוצר במתני"ס שבשכונה בה התגוררו, בו התקיימו מסיבות ופעילויות חברתיות, ריקודי עם וריקודים סלוניים. בשלב זה לא יכלו השניים להתעלם האחד מהשנייה, כאן גם נבט גרעין היכרותם המיוחדת.

כאשר מלאו למזל 15 שנים, החל נעים מחזר אחריה. היא הייתה יפהפיה, אצילה, בעלת שתי צמות,

ולנעים היה קשה להוריד את עיניו ממנה. גם נעים היה גבר נאה מאוד, ניחן ביחסי אנוש טובים ואהוד על כל מכריו. כל מי שהיה זקוק לעזרה, היה נעים מושיט לו יד. כל זה לא נעלם מעיניה של מזל והיא נענתה לחיזוריו.

הייתה זו אהבת נעורים טהורה. נעים היה מגיע לפגוש את מזל, לא לפני שדאג לסיים את כל המטלות: אם זה לעזור לאדם מבוגר לשאת את קניותיו לביתו במכוניתו הפרטית, אם לסייע לשכן שהכיור בביתו נסתם, או לקחת למרפאה שכנה שלא חשה בטוב. כשבאותו הזמן ממתינה לו מזל שעות בביתה ואינה מבינה מדוע הוא מתמהמה. לבסוף היה מגיע עייף ואי אפשר היה כבר ללכת לאירוע שאליו הוזמנו, או לסרט, כפי שקבעו, אזי היו נשארים בבית, לאכזבתה הרבה של מזל.

כל כך הרבה נתינה הייתה בנעים, ללא תמורה וללא כל טירוניה מצידו. תמיד עמד לפניו הצורך המיידי לעזור לכל מי שפנה אליו ורק אחר-כך התפנה לעיסוקיו ולחיי הפרטיים.

הקשרים היפים בין נעים למזל נמשכו כשנה וחצי ואהבת הנעורים הלכה ופרחה. "הייתי מאוד מאושרת", נזכרת מזל, באותם זמנים רחוקים. אולם לאחר לבטים קשים ובחשיבה בוגרת יותר, החליט נעים לעשות "פסק זמן" ביחסיהם ונפרד ממזל.

למרות צער הפרידה, מזל שהייתה בכיתה י"ב, שאפה לסיים את לימודיה בהצלחה ולהתגבר על הכאב. ואכן, כך היה, ובשלב זה, כל אחד פנה לדרכו.

בחלוף הזמן נודע למזל כי נעים מטפח קשרים עם בחורה מאוד יפה ואפילו התארס עימה. כאשר הגיע חג פורים, נערכה מסיבה גדולה במתני"ס. כל צעירי השכונה התכנסו לחגוג. ברגע שנעים ראה את מזל, הוא החליט לחדש את יחסיהם. אהבתו אליה ניעורה ושבה ביתר שאת. על כן סיים את קשריו עם ארוסתו.

הצעת הנישואין מנעים לא איחרה לבוא. אושר רב הציף את מזל, שכמובן נאותה להינשא לו. חתונתם נערכה ב-24 במאי 1973 בהשתתפות אורחים רבים שהגיעו לחגוג עם הזוג המאושר, והשמחה גדולה הייתה. נעים ומזל המשיכו להתגורר בגן-יבנה, קרוב למשפחה. הם היו מאושרים וציפו להולדת בנם הבכור. העתיד נראה ורוד.

אך כל התוכניות לעתיד וכל החלומות נקטעו בין רגע עם היוודע האסון על נפילתו של נעים במלחמה הארוכה. מזל לא ידעה את נפשה מצער על אובדן אהוב ליבה. הכאב היה גדול. היא חשה שעולמה חרב עליה. איך תמשיך בחייה בלעדיו? איך תגדל את ילדם לבדה? את המפנה בחייה זוקפת מזל לזכותה של טרודי נוימן, מתנדבת מסורה במשרד הביטחון, אישה מיוחדת במינה, שהגיעה למזל חודשיים לאחר האסון.

טרודי ליוותה את מזל כל תקופת ההיריון, היתה יושבת עמה שעות, מקשיבה לכאבה, מנחמת אותה, תומכת ומיעצת לה. מזל חשה, כי היא חייבת לה את בריאות נפשה וחוסן גופה. בלעדיה, אינה יודעת אנה באה.

ב-5 במאי '74, ילדה מזל את בנם ינעם, כשהיא מוקפת במשפחה תומכת ובטרודי הטובה. מה רב היה כאבה כאשר חבקה לראשונה את בנה האהוב ללא אביו לצידו. מזל היתה אפופת צער ודאגה כיצד תגדלו ללא דמות האב הנערץ, נעים.

טרודי החכמה והמנוסה השכילה לראות את הנולד, כאשר הציעה למזל לעבור מגן-יבנה לרחובות. היות ומזל היתה שרויה באבל כבד וכל המשפחה המורחבת התקשתה לתפקד מחמת הצער הנורא, התחושה היתה כי כל הבית עומד להתמוטט. הרעיון לעבור לרחובות נראה כמעשה נכון. ואכן, אחרי חיפושים, קנתה מזל דירה ברחובות, כמובן, בעזרתה ותמיכתה של טרודי בכל התהליך.

באומץ רב, ומחמת האחריות לגידול בנה, נאלצה מזל לאסוף את השברים ולבנות עבור בנה סביבת חיים נורמלית, בריאה ותומכת. היא העניקה לו את כל הטוב שיכלה ודאגה לכל מחסורו, תוך שהיא מסתירה את כאבה הגדול עמוק בליבה. כל רצונה היה שבנה יגדל באווירה שמחה וחיובית, ללא תוגה.

ואכן, ינעם גדל לתפארת. עלם חמודות, נמרץ, חכם ונעים הליכות. את שירותו הצבאי סיים כקצין מוצלח ומוערך. התנהלותו משרה אווירה ניוונה וחברית. אין ספק שהדמיון בינו לבין אביו ניכר גם בתכונותיו.

כיום ינעם נשוי למיטל ואב לשלושה ילדים: הילי, שקד והראל, ומהווה עמוד התווך עבור אימו מזל, שרווה נחת מנכדיה המקסימים, נכדיו של נעים ז"ל, שלא זכו להכיר את סבם.

על-פי סיפורה של מזל

הזוג המאושר לפני הנישואין בטיול בנהריה

24.5.1973

למעלה - עם האמהות, קיילן דוד ותמר סויסה
למטה - עם רחמים, ורדה והבנות סמדר ואסנת, מיכה הבן של נעמי ועזיזה דודה של מזל

בשירות מילואים

14.11.1973

לכבי מזל דוד - גן יבנה

בעלך נעים דוד נפל במילוי תפקידו ב-14 בנובמבר 1973 בשעה 16:30.
מותו היה תוצאה מיריית צלף מצרי מן האיזור המוחזק ע"י הארמיה השלישית אל מעבר לתעלת סואץ.

נעים התנדב להפעיל טרקטור כדי לשפר את ביצורנו בגזרה של מערב הסואץ. לאחר חצי שעה של עבודה מאומצת נורה בחזהו. עדיין הספיק להסיע את הטרקטור לאחור ולקפוץ ממנו למטה. מיד רץ אליו החובש והעבירו במהירות אל המרפאה, אך לא ניתן לעזור לנעים. תוך חצי שעה השיב את נשמתו לבוראו מבלי להוציא הגה מפיו.

הייתי מפקדו של נעים במשך למעלה משלוש שנים ונקשרו בינינו קשרים הדוקים מאז. בלינו יחד בזמנים קשים מאוד. באימונים, במבצעים ובמלחמה, ומשך של התקופות הארוכות הוא התנהג תמיד במן שקט, בשלווה, מעולם לא הרים קולו או התרגז. כל שביקשו ממנו עשה. תמיד היה מוכן להתנדב לכל משימה.

וכך ביום רביעי האחרון לחייו, התנדב להפעיל טרקטור אל מול הארמיה השלישית כדי להגן על חבריו, וצלף מצרי שם קץ לחייו.

רס"ן יששכר ארבל / 21.11.73

נעים (עומד משמאל) עם מפקדו יששכר (סאשה) ארבל (שלישי משמאל) במהלך המלחמה

צבא הגנה לישראל

3.3.913

11 יוני 1974

אל האלו החיים בלב (אום) 3

האום וקרום!

קטע כל מקצו אחסי קצוב הנסיה 263
הנני מקיץ את תלמידין המאקום על
לפאת גלגל הוקה בלב (אום) אשר
קופח את חיון היום 14/11/73 גטלה הכבוע
ע' צ'ה' אפרוקה גלגל לפל טק בבו
עגולתו על טוקלה לוב תעלת סוף
אום הארמוה העלמות מוות 387
אשר פצעה אלה קשה בקיבו לגיבת החלום
לפתי מעציון.

האמה הויה חוס מצלון מסור ונאמן
(אום) ע' קרום לפולתו הכתה גלגל
את כל חוסי האומה.
מקצו אחסי האומה אומים בלם על
קרום היצון

ועשרה ארבע יום
אום
ועשרה ארבע

האם קיילן דוד באנדרטה בחיל הנדסה קרבית

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, כ"ו בטבת תשל"ד

גברת דוד היקרה,

אין נחומים על אבדן היקר סכל, ויודע אני שאין בכוחן של מלים להפיג את הכאב והצער. כותב אני אליך כי אבל אני יחד עמכם ומשתתף בצערכם וביגונכם.

כאבכם הוא כאב האומה כולה, המבכה מרה את כל אחד מיקיריה שנפל במערכה. נעים ז"ל נמנה עם הגבורים שלמו בחייהם על הגנתנו, ושמו ייחרה בדברי הימים של עמנו הרצופים מאבק על קיומו.

הפילה כולנו היא, שמלחמת יום הכיפורים שנכפתה עלינו, ואשר חבקה קרבנותה כה רבים, תביא בעקבותיה את השלום המיוחל, וכי בזכות גבורינו נזכה לראות מדינת ישראל שלוה ובוטחת שלא חזע עוד מלחמות - ותהא זו גם נחמתכם.

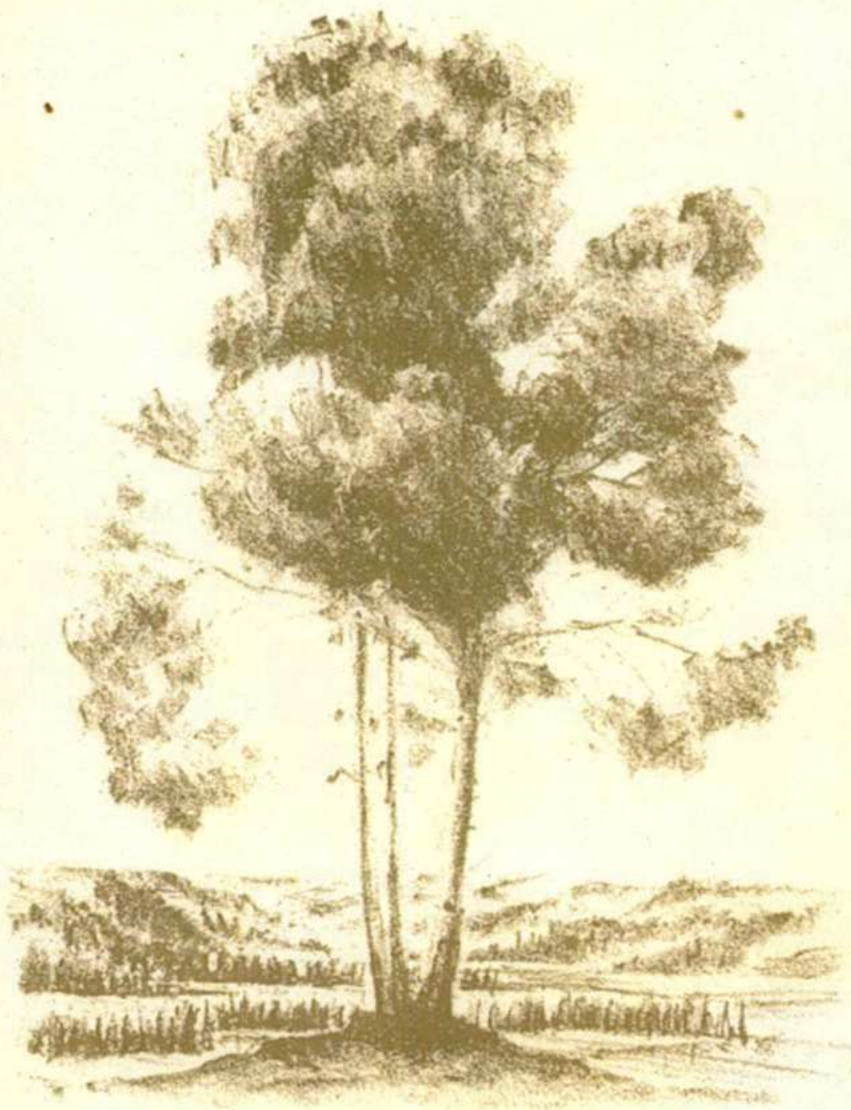
שלך בהוקרה,

אננים קצ"ב כ

★ קרו קימת לישראל ★

לזכר בנימין זאב הרצל, יוצר ההסתדרות הציונית

תרומת העצים לנטיעת יערות בארץ ישראל

קד אחר ביער המנינים

972052
רבט נעים דוד זל

עמ' המנה לישראל
נשא נאמן
את זכר

נסק ליי מסדר הבטוח - אנה הסיקום - הסחלק להנצחת החייל

★ תרומת עצים ★

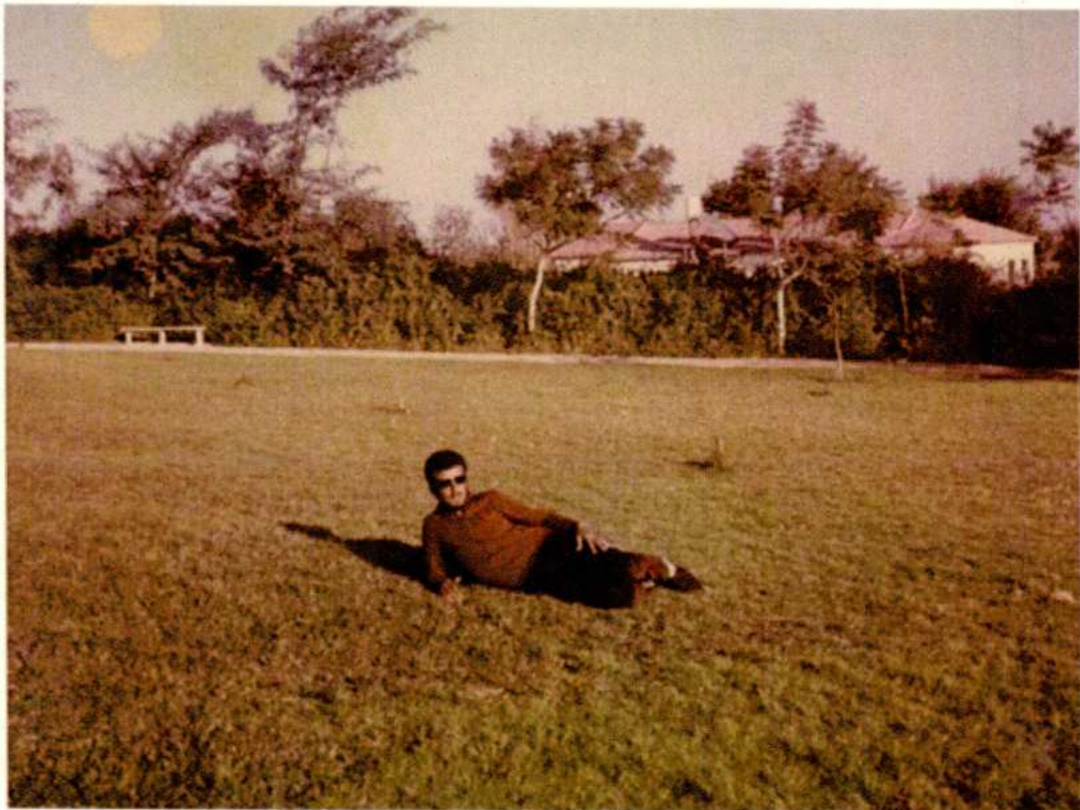
אחי שלי

מערכת היחסים בין נעים וביני היתה מבוססת על חברות וידידות עמוקה. זכורני כשלמדתי בפנימיה ע"ש יוהנה ז'בוטינסקי, נהג נעים לבקרני, ותמיד הביא אתו חברים מגן יבנה. נהגנו לצאת לבילויים יחד, וכל בעיה שהתעוררה אצלי העליתה בפני נעים, ותמיד מצא הוא את הפתרון.

במלחמת יום הכיפורים באתי הביתה לאחר תקופה ארוכה בה לא נפגשו האחים. היה עלינו לשוב ליחידותינו בו ביום. יצאנו יחדיו ובצומת קסטינה המתנו לטרמפ. הגיע רכב ובו מקום אחד פנוי. נעים ביקש ממני לעלות, סרבתי ובקשתי ממנו לעלות, כיוון שהוא נמצא במקום רחוק יותר. הרכב נסע לדרכו ואנו נותרנו בצומת. לאחר מכן נסענו ולפני שירד לקווים נפרד ממני ואמר: "כתוב אלי".

קבלתי ממנו כעבור ימים מכתב. מכתב תשובה לא הספקתי לשלוח, כיוון שנהרג.

האח יואב

נעים במושבה גן-יבנה

געגועי לאחי

עוד מימי ילדותה, זוכרת מרסל את אביה החולה בבית והאם היוצאת לעבוד, על מנת לפרנס את המשפחה. הייתה להם גינה יפה מאחורי הבית ועץ דקל יפהפה ששתל נעים, אחיה, שהיה גדול ממנה.

במאמצים מרובים היה האב עוזר מעט בבית, מכין ארוחת צהריים, יוצא איתם מעט לשכונה, קונה להם פלאפל ושתייה. אך רוב הזמן שהה בבית, עקב מחלתו. לבית הספר הלכו יחדיו ברגל, מאחר וכולם למדו באותו בית-ספר. האחים היו מאוד קשורים ושררה ביניהם אחווה גדולה. כשמלאו לנעים 13 שנים, נפטר האב, עקב מחלתו.

כבר מימי נעוריו היה נעים מוקף בחברים רבים, שמאוד אהבו אותו והוא היה הדבק שאיחד ביניהם. תמיד באו אליו הביתה ונהנו מהנדיבות, מהחום ומהכיבוד שהעניק להם. בתקופה זו מרסל הייתה כבר נשואה עם 2 ילדים. נעים היה בא לבקר אותה, כשהוא מקרין חום ואהבה רבה.

כאשר חזרה מרסל לגור בבית הוריה, מצבה הכלכלי לא היה שפיר. נעים היה מטה שכם ועוזר לה, אם מבחינה כספית ואם מבחינת טיפול בילדיה.

נעים היה עובד קשה מאוד והקדיש מכספו לכל מחסור. כאשר האופניים של מוטי אחיינו נשברו, כבר למחרת קנה לו אופניים חדשים. אם היה חסר כסף למרסל, עבור כלכלה, היה נעים נותן לה מכספו. במידה והיה חסר למישהו מהמשפחה מכשיר חשמל, מיד הלך וקנה לו. תמיד תמך ועזר, מבלי לחשוב פעמיים.

תמיד מצא זמן לפנק ולתמוך במרסל. ידע להקשיב, לעודד ולהעניק מכל הלב. נעים היווה עבורה עמוד התווך.

גם היום, למרות השנים הרבות שחלפו מאז שנעים נפל, כאבה של מרסל לא התפוגג, חסרונו הגדול מורגש והחלל שהותיר הינו עצום.

אומנם חייה נמשכים, אם בדאגה לגידול ילדיה, ואם בשמחה שנכדיה מעניקים לה אושר, אבל תמיד במקביל מלווים אותה הצער והגעגועים הרבים אל האח האהוב, נעים, שלעולם לא יחזור.

יהי זכרו ברוך לעד.

סיפורה של האחות מרסל

נעים (משמאל) עם חברו יוסי (מימין) בחתונתם של מרסל ושלמה

נעים ומזל עם מרסל ובעלה שלמה בחתונתם של דוד ורבקה אלימלך

עדויות משדה הקרב

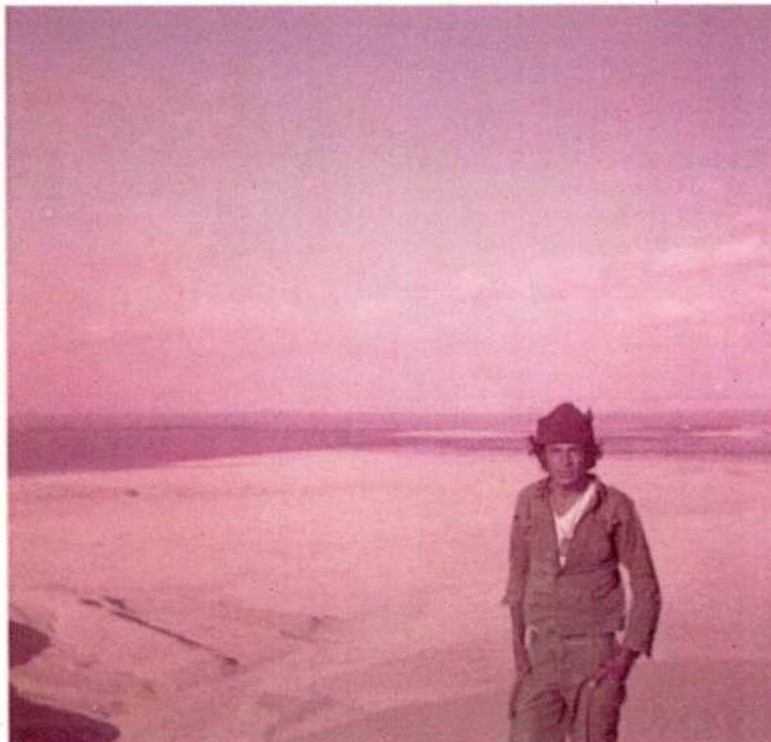
"ההיכרות שלי עם נעים התחילה בתקופת הטירונות שלי. נעים היה ותיק ממני בצבא, אני הייתי טירון והוא היה הנשק שלי. השנה – 1968, המקום – גוש עציון.

הפעם הבאה שנפגשנו הייתה בשנת 1971 במסגרת שירות מילואים בשרם. היינו קבוצה של 20 חבריה מחיל הנדסה שתפקידם היה לעשות את המיגון למוצבים, שחלק מהם שימשו בית חולים שדה וגם לתצפיות. הקמנו מחנה מול מרשל. בגלל החום הכבד היינו עובדים עד 10 בבוקר. נעים היה ממשיך לעבוד ולהביא ציוד עם הרכב. לא היה נח לרגע, גם חבריו לא הצליחו לשכנעו לעשות הפסקה וללכת לנוח. הוא היה מאוד אהוב על החבריה בצבא. בחור מקסים, פתוח וחברמן. הקשר בינינו הלך והתהדק. אחרי שרם באתי לביקור בביתו בגן-יבנה. באותם ימים גרתי בבת-ים.

מיד לאחר פרוץ המלחמה נפגשנו בעין יהב, שם שהינו בערך שבוע עד 10 ימים. בצבא חששו שגם מגבול ירדן תיפתח מלחמה. אחר-כך עברנו דרך רפידיים וירדנו לחווה הסינית, שם הפרדנו בין הארמיות על-ידי הטמנת מוקשים. לאחר מכן עברנו דרך גשר ברוך לגביל גיניפה, שם עשינו מיגון לחמ"ל. משם ירדנו אל האגם המר הגדול, והצטרפנו לגדוד צנחנים 202 וליחידה 9100 שהוקמה תוך כדי המלחמה.

מגביל גיניפה נעים יצא הביתה לחופשה קצרה. בינתיים החבריה ירדו לתעלת סואץ. כשחזר נעים לגיביל גיניפה התנדב למשימה שממנה לא חזר. יהושע שירזי, היחיד מהקבוצה שהיה עם נעים באותם רגעים, הוא גם זה שהודיע על כך שנעים נורה מצלף. כולנו הוכנו בהלם. לא האמנו שאיבדנו את אחד מחברנו. נעים היה הראשון מהקבוצה שנהרג."

גבי בן-ישראל

גבי בן-ישראל על רקע האגם המר

"לפני המלחמה גויסתי לשירות מילואים. הייתי צריך להשתחרר יום אחד אחרי יום כיפור. המגיד הודיע לנו שכל מי שנשוי עם ילדים משוחרר לפני יום כיפור. עם פרוץ המלחמה נסעתי למשמר הנגב, משם לקחתי רכב ויצאתי לסיני. הגעתי לסיני, נלחמנו ועברנו את התעלה. את נעים פגשתי לראשונה במלחמה כשהגיע אלינו לתעלה. התחברנו מיד. בחור נחמד, היה פתוח וסיפר לי את כל קורות חייו. נעים יצא לחופשה ביום שלישי וחזר לסיני ביום רביעי בשעה 11 בצהריים. הוא לא הרגיש טוב והיה קצת מקורר. נפגשנו באגם המר הגדול, מול הארמיה השלישית. מספר קילומטרים משם הייתה יחידת צנחנים, גדוד 202. המ"פ של יחידת הצנחנים הגיע אלי וביקש ממני מפעיל. שאלתי אותו: למה אתה צריך מפעיל? לפני שהספקתי לקבל ממנו תשובה, נעים הציע להתנדב למשימה. מיד אמרתי לא! בשעה 4 אחר-צהריים הגיע שוב מ"פ הצנחנים ואמר לנו שהמ"פ שלנו, סאסא ארבל ביקש לזמן את כל המפעילים. נעים מיד קפץ ממקומו ואמר "אני הולך". הוא ביקש שאקפיץ את נעים לשם. בלית ברירה הורדתי את נעים ליד המקום שבו היה צריך להרים עם טרקטור את ערימת החול, על מנת ליצור חיץ שישמש חומת מגן מפני צלפים. באותה שניה שאני מסתובב לכיוון הגייפ, אני שומע ירייה. אני מבין שנעים נורה על-ידי צלף ומזעיק מיד את כולם. כמה ימים אחרי האסון אני מסתובב מוכה הלם, לא מאמין שעוד הספקתי לשבת לאכול ולשתות איתו שעה אחת לפני שנהרג. מכיוון שהייתי המבוגר מבין כל החברה ניסיתי לתמוך בחברי למחלקה ולחזק את כולם."

יהושע שירזי

הצד המצרי של האגם המר הגדול, המקום בו נהרג נעים דוד

האגם המר הגדול בתעלת סואץ, צילום מהצד הדרומי של התעלה.
באחד הקטעים של האגם היה צריך להרים סוללה כדי להגן על הצנחנים מצלפים מצריים.

האגם ליד תעלת המים המתוקים בביקור מפקדים בכירים במהלך המלחמה

40 שנה אחרי

נעים דוד היקר,
חלפו ארבעים שנים מאז נפגשנו.
הימים ימי מלחמת יום הכיפורים.
המקום – אפריקה הרחוקה, מיקום מדויק – גיבל ג'ניפה.
השכנים המארחים – מפקדת קצין צנחנים ראשי.
הסביבה הקרובה – גדוד הנדסה 263, פלוגה א'.
ברקע הארמיה השלישית המצרית הנצורה במצור הדוק כשהרעב הולך וגובר.
צה"ל בונה סוללת עפר גבוהה סביב המצרים.
שעת ערב, יושבים ליד האוהל הפלוגתי. מגיע קצין צנחנים ואומר: "חבר'ה, אתם ההנדסה,
אנחנו מחפשים מתנדב, יש עבודה קטנה עם טרקטור."
רגע אחד השתרר שקט. חינכו אותנו לעשות מה שצריך, לא סתם לקפוץ ולהתנדב.
נעים דוד יקירי, טרקטוריסט מקצועי וגם מתנדב מקצועי לא חשב פעמיים ואמר: "מחר
בבוקר אני על הטרקטור."
רק שכחו להגיד לו שהמצרים צולפים כל הזמן, לא רוצים שיבנו סוללה סביבם והימים ימי
קרב.
בוקר מדברי, דוד עולה על הטרקטור ואיך שהכלי עולה על הסוללה דוד נחשף לצלפים.
כדור מצרי אחד גמר לנעים את החיים, שינה את החיים למזל. מאישה מאושרת לאלמנה
בהריון. וינעם הפך ליתום.
נשברנו לרסיסים. הכדור הזה גמר לנו את המלחמה.
הוא לא היה סתם נעים, הוא המציא את המותג "נעים". היו לנו הרבה שעות "נעים" בכל
מיני פינות בארץ: בגולן, בנגב, בסיני, בכל מיני "אי-שמים".
נעים דוד היה כמו "מלך ישראל". כולם אהבו אותו, כולם נהנו ממנו, כולם היו חברים שלו.
הוא פשוט היה בחור מתוק שכיף לאהוב אותו, ואתה מרגיש אליו כמו אח או בן שלך.
ככה אני זוכר אותו. הוא נשאר צעיר ואנחנו החברים שלו מאוד התבגרנו ואולי הזדקנו.
הפלוגה יצאה לגמלאות. נעים היה אמור להתבגר איתנו ולהיות כמו בני, כמו גבי, כמו שירזי.
נעים היה אמור לגדל את ינעם, לטייל איתו ברחובות גן-יבנה ולשיר לו שירי חיילים. כל זה
לא קרה.
נעים לא דאג לאחים ואחיות לינעם, וינעם נותר בן יחיד. כבר ילד גדול בן 40. ומזל הנפלאה
חיה חיים אחרים בלי נעים.
ארבעים שנה עברו מאז הרגע שנעים אמר "אני מתנדב". ארבעים שנה שנעים דוד בשמיים,
ואנחנו כאן על הקרקע.
הייה שלום נעים דוד.

סאשה ארבל / 5.2.2014

לזכר חבר יקר

נעים ובני

את דוד נעים הכרנו ואהבנו משרותינו המשותף במילואים לאורך שנים. הוא היה גבר גבוה, יפה תואר, עם חיוך שובה לב. חבר טוב שנחלץ תמיד לעזרה ומתנדב לכל משימה. על שכמוהו כתב חיים גורי את שירו על "יפי הבלורית והתואר".

באוקטובר 1973, בצהרי יום הכיפורים פרצה המלחמה הארורה ההיא ששינתה את חיינו. דוד נעים, כמובן, התייצב עם כולם, ושמחנו להתבשר שהוא כבר נשוי ואשתו כבר בחודשי הריונה הראשונים.

בשבוע השלישי של המלחמה נמצאנו מעבר לתעלת סואץ, דרומית מערבית לשדה התעופה של פאיד, על גבעה נישאת הנקראת גיבל ג'ניפה.

כיחידת הנדסה, המצב היה שהארמיה המצרית השלישית מכותרת על-ידי כוחות צה"ל ומנותקת מכל מקורות האספקה.

כשבכל לילה הם מנסים לפרוץ הכיתור ולחבור לארמיה השנייה. צה"ל הקים מערכת מכשולים כדי למנוע מהם פריצה וחבירה לארמיה השנייה, וזאת על-ידי שדות מוקשים רבים ומכשולים שונים. לכך הוקצו מחלקות מהפלוגה שמוקמו באזור העיר סואץ, ואנו 10 חיילים מהמחלקה הוצבנו בגיבל ג'ניפה.

באחת הגזרות שבאזור האגם המר היה צורך להגביה סוללת עפר בתעלת נ.ט. והמצרים עשו הכל כדי למנוע מצה"ל לבצע המשימה. לצורך כך מוקמו צלפים מצריים בגיזרה וצלפו בכל אחד שניסה להתקרב לאזור. דחפורים של פלוגת הצמ"ה שניסו להתקרב הפכו למטרות לצלפים שירו וגם פגעו. וכך נוצר מצב שנדרשו מפעילי צמ"ה (ציוד הנדסי כבד).

באותו יום מר ונמהר מגיע אלינו המ"פ, סשה ארבל, כשמתלווה אליו קצין מבצעים מהאוגדה והם מבקשים מפעיל צמ"ה שיצטרף למפעילים של האוגדה שיתנדב למשימה בחייץ שבין הארמיה השנייה לשלישית, ומי מתנדב לכך ללא היסוס אם לא דוד נעים, שהודיע שהוא מפעיל מקצועי ויתנדב למשימה, ומייד הלך לאוהל לארגן את ציודו. (בדיעבד הסתבר שסשה לא ידע שהמפעילים הקודמים נפגעו. מי יודע, אילו ידע זאת אולי הדברים היו מסתיימים אחרת). ליבי ניבא לי רעות והלכתי אליו לדבר אל ליבו שלא ילך לזה. הסברתי לו שזו לא הגיזרה שלנו ושעדיף שישאר עם הפלוגה, שכן היו לנו משימות משלנו בגיזרה. אך הוא חייך את החיוך הרגיל שלו ופטר אותי בביטוי צבאי גס, חגר את החגור, נטל את נשקו ועלה לרכב שהמתין בסמוך, ואנו המשכנו במטלות שלנו עד הערב.

עם רדת הערב סרנו לאוהל חדר האוכל בעוד אנו רואים את ששה מגיע וקורא לכולם להתכנס, וכאן נודע לנו על האסון הכבד. הסתבר שמיד עם תחילת היום, כשנעים החל בפעולת הביצורים הוא נורה על-ידי צלף מצרי ירייה קטלנית, מסוק של אלוף הפיקוד שהיה באזור נחת מיד כדי לפנות את נעים אך כבר היה מאוחר, כי הרופא קבע את מותו. בהזדמנות הראשונה שנתאפשר הלכנו עם ששה ומספר חברים למשפחתו המוכה והאבלה, ושם ראיתי את מזל, אלמנה צעירה בחודש רביעי להריונה כשאין לי באמתחתי שום מילה שיכולה לנחמה. אך ראינו את המשפחה התומכת של דוד נעים חובקים את מזל. ואומנם אחרי מספר חודשים, כשילדה את בנה, בן הדומה לנעים מאוד הבנו שיש דור המשך לנעים. כשכל החברים מתייצבים לברית המילה. התנחמנו בזה שמשפחת דוד המורחבת חיבקה את מזל ולימים את בנה ינעם ועטפה אותם בחום ואהבה אין קץ. ומאז היא ומשפחת דוד הם חלק מאיתנו. כשהקשר הוא רציף בימי שמחה ובימי עצב, כשאנו מרגישים חלק מהמשפחה.

חברך בני נפתלי / קצרין

הבן ינעם חוגג בר-מצווה בכותל, 11.5.1987

מימין: בני נפתלי, האח יואב, סאשה ארבל

משמאל: פרדי קלאוזנר, חבר משפחה ושמחה הולצברג

דמו זורם בגופי

כשדודי נעים ז"ל נהרג במלחמת יום הכיפורים הייתי ילדה קטנה בת 5. דמותו הייתה כל כך משמעותית במהלך חיי (כיום בת 45), מה שמסביר את אישיותו המיוחדת. שמי סיגל, אחייניתו של נעים, בתו של האח הבכור אליעזר ז"ל. יש לי המון זיכרונות מנעים. דמותו מלווה אותי כחוט השני לאורך השנים. הזיכרונות, הסיפורים, השיחות במשפחה והעצב היו מרכזיים, כך שנעים תמיד היה. כילדה בגן אני זוכרת את הידיעה על נפילתו והבנתי שקרה אסון גדול במשפחה, שקרה משהו נורא. לא חושבת שהיה נכד במשפחה (מגדולים ועד קטנים) שלא הצליח לחוות את העצב הגדול, האובדן, השכול ואווירת האבל במשפחה. כך שהחוויה הייתה קשה ועוצמתית מאוד.

אני זוכרת את הבית של סבתא שאווירת האבל איפיינה אותו מאוד: נרות נשמה דולקים, תמונות של נעים מהצבא, מהחתונה או סתם עם חברים, אזכרות, סיפורים ושיחות על נעים והרבה מאוד בכי.

זוכרת את סבתא שבוכה ומקוננת כל הזמן, התחושה שמהו חסר ולא מושלם במשפחת דוד. כיום אני יכולה להגדיר זאת כבור שחור. עננה של עצב ריחפה תמיד מעל. בחגים, באירועים משפחתיים, כגון חתונות ובר-מצווה. אמא שלי מספרת שההשפעה עליי כילדה הייתה גדולה מאוד, עד כדי כך שבגן הפסקתי לחייך, לשמוח ולשחק. סירבתי להשתתף בפעילויות והעדפתי לשבת בצד.

בזיכרוני מרצדות הרבה תמונות של דודי נעים, כמו בסרט צילום. זוכרת את נעים מאוד גבוה, נאה, מרשים ועם נוכחות כזו שאי אפשר לפספס. אני זוכרת אותו מרים אותי גבוה למעלה, מושיב אותי על הכתפיים, משחק איתי, מחבק ומנשק ושתמיד התייחס בדרך כזו או אחרת. יחס שמאפיין אבא ופחות דוד, בשנות העשרים הראשונות לחייו.

מהסיפורים במשך החיים הגעתי להבנה שנעים היה סוג של חוליה מקשרת במשפחה, יצר קשר טוב ובעיקר דואג לכולם. להערכתך, הסיפור הבא הוא הגורם המשמעותי לקשר המיוחד ולתחושת השייכות.

בהיותי בת 3 אושפזתי בבית חולים, עקב איבוד דם ואובחנה אלרגיה לפול. היה צורך לתרום לי דם והוריי סיפרו לי שבלי יותר מידי התלבטויות, היה ברור שנעים יתרום לי דם. אני חושבת שההחלטה שמבחינתו הייתה מאוד טבעית וברורה, קיבלה משמעות עצומה לאחר שנהרג. מעצם הידיעה שדמו של נעים זורם בגופי, זכיתי במהלך השנים לחיבה מיוחדת ואהבה גדולה מהדודים ובעיקר מאבי ז"ל.

אני יכולה לומר, שהתחושה הזו מלווה אותי עד היום, כאמא לשלושה ילדים, שבכל מפגש והזדמנות מגלים עניין בחיי.

יהיה זכרו ברוך לעד.

האחיינית סיגל

לגדול בצילו של אבא

ינעם, בנו היחיד של **נעים דוד ז"ל**, לא הכיר את אביו. הוא נולד ב-24 במאי 1974, מספר חודשים אחרי מותו. אותיות שמם תואמות ומרמזות על הקשר בין השניים. ינעם נולד לתוך הסיטואציה המורכבת ולמד להתנהל בתוכה. המשפחה המורחבת חיבקה את אותו בחוס ובהערצה אין קץ. כל חזותו ומראהו הזכירו את אביו נעים, דבר שרק הגביר את רגשותיהם כלפיו. למורת רוחם של בני המשפחה הוא התעקש לשרת ביחידה קרבית, כמו אביו, ואף סיים קורס קצינים ושירת שלוש שנים בצבא קבע. כיום הוא נשוי למיטל ואב לשלושה ילדים: הילי, שקד והראל.

הולדת הבן ינעם דוד

ינעם בידיו של שמחה הולצברג בברית המילה, משמאל הדוד אליעזר וגבי, חברו של נעים

"במעמד מרגש זה הרשוני מכובדי, להזכיר את אבי המנוח נעים, השם ינקום דמו. נעים הליכות
 היה, איש צנוע ואהוב על הבריות, אשר נפל על קידוש השם בהילחמו למען העם והמולדת.
 אתפלל לאלוקי שנשמתו תצרוך בצרור החיים, בגן עדן תהא מנוחתו."
 (מתוך הדרשה שקרא ינעם בבר-המצווה)

כה
ינעם
 הגיע למצווה

נשמח לראותכם בין אורחינו בחגגת
 בר-המצווה
 שתערך א"ה ביום שני י"ב איר תשמ"ז.
 11.5.87, בשעה 11:00 בבוקר
 ברחבת הכותל המערבי, ירושלים.

לאחר הטכס קבלת-פנים
 באולמי "טף ירושלים", בית וגן,
 ירושלים. (ע"י ביה"ח "שערי-צדק").
 דוד מזל (ונעים ז"ל)

ינעם ואימו מזל

ינעם חוגג בר-מצווה בכותל, 11.5.1987

מימין: הדוד אליעזר ויעיש אדרי הדוד של מזל, משמאל: הדוד יואב, וראובן, קרוב משפחה

במסיבת בר-המצווה עם סיגל, בת-הדוד אליעזר

אתה גדל בידיעה שאין לך אבא.
אפילו לא זיכרון קטן.
אני באתי לעולם אחרי...
אחרי שאבא שלי מת במלחמה.

אחר כך בא סיפור ההכחשה,
שלב הבושה,
אני שונה.
לי אין אבא.
אני לא רוצה להיות שונה.

תמיד אני ואמא,
מחבקת, תומכת,
מייעצת, דואגת,
בגבורה מתמודדת!

הבית פתוח,
סבתא, דודים,
חברים, מכרים,
אוהבים ותומכים,
כל הזמן מבקרים.

הוא דומה מאוד לאביו,
כך קובעים הדודים,
הוא מזכיר מאוד את נעים,
כך אומרים החברים של אבא.

אני נחשף לדמותו של אבי
דרך הזיכרונות, הסיפורים והתמונות.
יש לי אבא, אבא רק שלי,
אבא מיוחד.

אבל, מעולם לא קראתי לו - אבא

וכשבתי הבכורה, הילי, קראה לי - אבא
אושר גדול הציף אותי.

ינעם דוד

ינעם דוד

דור ההמשך

ינעם, מיטל והילדים - הילי, שקד והראל

מימין - הראל, הילי ושקד, נכדיו של נעים דוד ז"ל,

לאחי נעים היקר,

פנו אלי מיד לבנים, לכתוב ספר, כדי להנציח את אחי נעים. שמחתי מאוד. מאז נפילתך רציתי בכל מאודי להנציח אותך בדרך כלשהי. אף פעם לא היה לי מספיק אומץ להתמודד עם הדבר.

נפילתך היתה אסון גדול עבורי, כאילו נגדעו חיי. מאז נפילתך שמחת החיים נעלמה, כל האירועים המשפחתיים והחגים הפכו לעצובים וחסרים. טוענים שעם השנים הכאב מתכהה, אצלי זה לא קרה. מאז נפילתך אתה תמיד נמצא איתי, תמונתך ניצבת בסלון ביתי, אין יום שאינך מביט אלי, והגעגועים גדולים מנשוא.

נשארתי צעיר ויפה תואר, כך תישאר לנצח. מיום נפילתך כל לילה התחננתי שלפחות תופיע לי בחלום, רק אחרי חמש עשרה שנים הופעת בחלומי, לבוש בחליפת חתונתך. רציתי לחבקך אך אתה לא הסכמת והלכת... שוב איבדתי הזדמנות להיפרד.

בגיל מאוד צעיר התייתמת מאבא ויצאת לעבוד כדי לעזור בפרנסת המשפחה, ביום למדת ובמקביל עבדת בלילות. נדיבותך וטוב ליבך האינסופיים באו לידי ביטוי בתחומים שונים. עד היום סיגל אחייניתך זוכרת שתרמת לה דם והיא שמחה על כך שדמך זורם בעורקיה.

התנדבת לבצע משימה שבכלל לא היית צריכה למלאה, כעסתי עליך משום שלא שמרת על עצמך. איבדתי אח, חבר טוב. היום הכעס התפוגג, את מקומה תפסה תוגה עמוקה.

לאחר פרק זמן של שישה חודשים נולד לך בן מקסים שלא זכית לראותו, בן הדומה לך במראה החיצוני, באישיות הכובשת, בחוש ההומור, שבחר ללכת גם הוא ליחידה קרבית. הוא הקים משפחה לתפארת וכיום אתה סב לשלושה נכדים מקסימים, חבל שאינך יכול לקחת חלק בחוויה. מקווה שאתה רואה את כל הטוב שהשארתי ואתה גאה.

ברצוני להודות בשמי ובשם המשפחה על היוזמה לכתובת הספר בה הושקעו מאמצים רבים באיסוף החומרים ועריכתם לתוצר מכובד ומרגש בו מונצח אחי נעים. ליו"ר יד לבנים רחובות-יוסקה, מנהלת יד לבנים-שפרה, לנוגה, לדליה, תודה רבה לכל מי שעסק במלאכה.

נעמי שמואלי - לאחי נעים דוד, 27 מרץ 2014

נעמי בטקס הענקת הספר לזכר אחיה, נעים ז"ל

דליה זיתון מעניקה את הספר לזכר נעים דוד ז"ל לאח יעקב ולאמנה מזל

תודות למי שסייע בהכנת הספר:
דליה זייתון
אופיר שמאי, קרית החינוך קציר

עיצוב גרפי והבאה לדפוס:
בית "יד-לבנים" רחובות
תשע"ד, 2014